

Bu proje Avrupa Birliği ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.

HANGİSİNİ SEÇMELİYİM?

.projectgroup

**HANGİSİNİ
SEÇMELİYİM?**

3

**BANA
KALBİNLE BAK**

19

**AZI KARAR
ÇOĞU ZARAR**

29

HANGİSİNİ SEÇMELİYİM?

Sabah okula geldiğinde arkadaşını dalmış koridordaki panoya bakarken gören Elvin:

-Günaydın. Ne yapıyorsun? diye sordu.

Gülbin:

-Yarışmanın afişini okuyordum, dedi.

-Ne yarışması?

Arkadaşının sorusu üzerine Gülbin afişi göstererek:

-Resim yarışması. İşte afişte yazıyor “barış” temalı bir resim yarışması varmış. Ben de katılım şartlarını okuyordum, dedi.

Elvi:

-Katılmayı düşünüyor musun? diye sordu.

-Neden olmasın?

-Ben resim konusunda çok yetenekli değilim.

-Bu yarışmada resmi çizmek kadar konuyu en iyi şekilde anlatmak da önemli.

-Sana başarılar dilerim.

Gölbin ve Elvin çok iyi iki arkadaştı. Okula ilk başladıkları günden beri aynı sırada oturuyorlardı. Genellikle beraber vakit geçiriyorlar, her konuda iyi anlaşıyorlardı. Sınıfa girdiklerinde çocuklar gelecek hafta gidecekleri piknik hakkında konuşuyorlardı. Her sene sonu yılın yorgunluğunu atmak ve eğlenmek için sınıf pikniğı düzenleniyordu.

Bu sene biraz erken gideceklerdi. İstanbul'da lale zamanı muhakkak görölmesi gereken yerlerden biri olan Emirgan'a gidilecekti. Lalelerin en güzel olduğı dönem nisan ortasından mayıs ortasına kadar olan zamandı. Bu yüzden de senenin sonunu beklemeden geleneksel yıl sonu pikniğini Emirgan'da yapacaklardı. Sınıftakiler şimdiden hazırlıkları konuşuyorlardı.

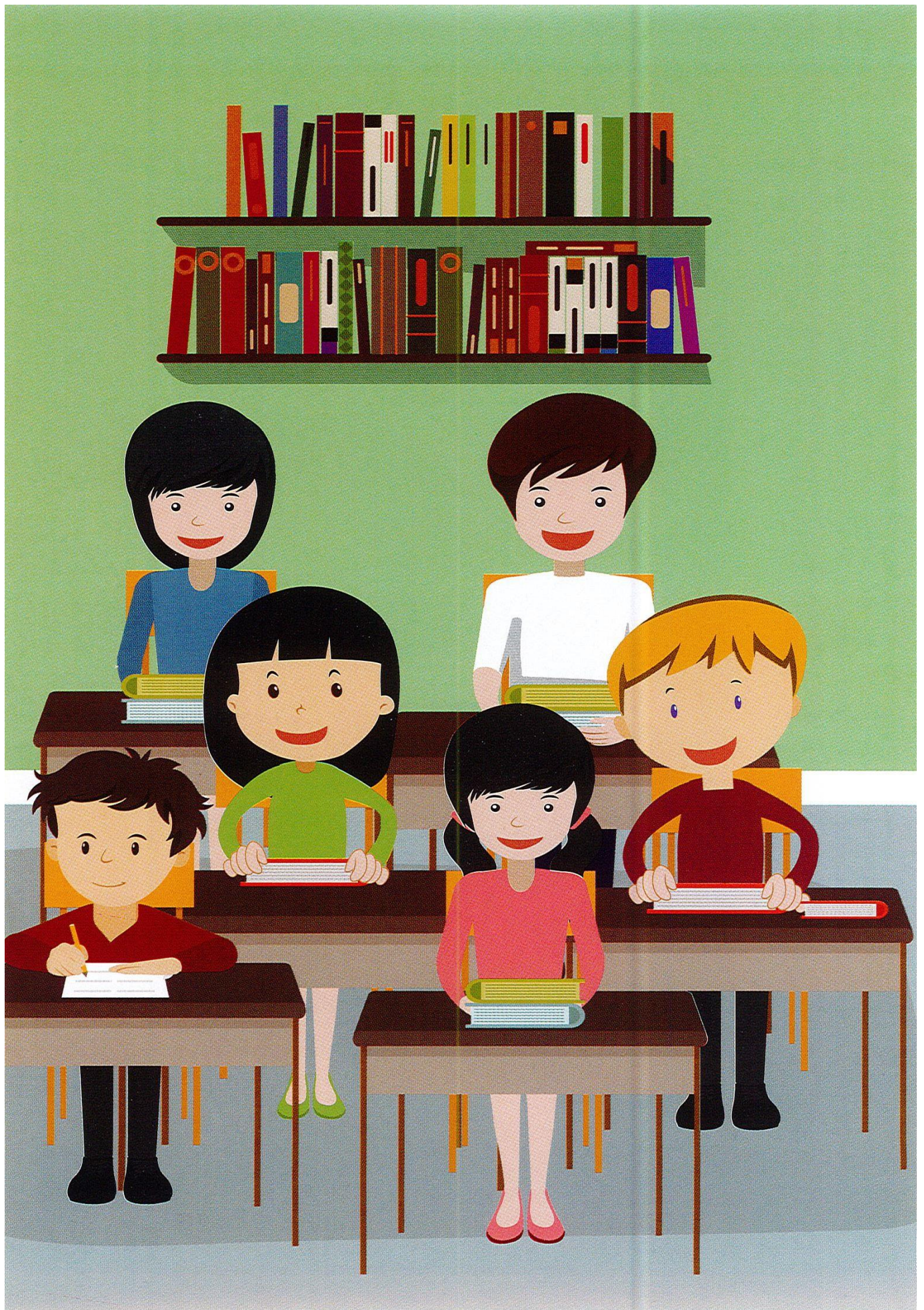
Gölbin sınıfa seslendi:

-Günaydın, arkadaşlar. Aranızda resim

RESİM YARIŞMASI

KONU: BARIŞ

yarışmasına katılmayı düşünen var mı?

-Hangi yarışma?

-Kimse girişteki afişi görmedi mi?

-Aa, ben gördüm. Ama çok dikkatli okumadım.

-Neyse, anlaşılan pek haberiniz yok.

-Günaydın, çocuklar.

-Günaydın, öğretmenim.

Çocuklar sohbet ederken ders zili çalmıştı. Önder Öğretmen sınıfa girmişti. Çocukların hararetli konuşmalardan onun gelişini bile fark etmediklerini görünce:

-Ne konuşuyordunuz bakalım? diye sordu.

-Piknikten bahsediyorduk, dedi Canan.

-Resim yarışmasını soruyordum, dedi Gülbin.

-Anlaşıldı, konuşulacak konularımız var.

-Önce piknikten başlayalım. Önümüzdeki hafta salı günü Emirgan'a gideceğiz. Piknik için hazırlıkları ailelerinizle birlikte

yapacaksınız. İzin yazılarınızı da bu hafta sonuna kadar bana ulaştıracaksınız.

Resim yarışmasına gelince, “barış” konusunu anlatacağınız bir resim yapacaksınız. Kâğıdın ebatları, kullanılacak boyalar ve teslim tarihi afişte yazıyor. Bunun için de öncelikle okulda bir eleme yapılacak. Yarışmaya katılmak isteyenler resimlerini yaparak idareye teslim edecek. Resimler büyük salonda sergilenecek ve oylanacak. Sizin oylarınız ile seçilen resim yarışmaya yollanacak.

Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?

-Yok.

Her şey anlaşıldıysa dersimize geçebiliriz. Gezegenler konusunda yaptığı araştırmayı bizimle paylaşmak isteyenleri görebilir miyim?

Ders bittiğinde Gülbin:

-Ben tekrar afişe bakacağım. Hatta

unutmamak için not alacağım. Geliyor musun? dedi Evin'e.

-Tamam, sonra da bahçeye çıkarız.

Afişin yanına geldiklerinde birkaç çocuğun da bu konuyla ilgilendiğini, not aldığını gördüler.

Okuldan eve dönerken Gülbin:

-Yeni boyalar almam gerekli, benimkilerde bazı renkler eksik dedi.

-İstersen benim boyalara bakalım. Belki sende eksik olanlar bende vardır, dedi Elvin.

-O zaman yarın boyaları okula getirelim. Renkleri kontrol ederiz.

-Olur.

Elvin okul için hazırlanırken izin kağıdını ve boyalarını da çantasına yerleştirdi.

Okula geldiklerinde eksik olan boyaları kontrol ederek tamamladılar. Gülbin kafasında tasarladığı resmi anlattı. Sınıftan bir arkadaşları daha yarışmaya katılacaktı.

Resmi teslim etmek için bir haftaları vardı. Gülbin ilk defa böyle bir yarışmaya katılacağı için heyecanlanıyordu.

Salı günü piknik için okul bahçesinde toplanmaya başladılar. Herkesin annesi çantasına türlü türlü yiyecek koymuştu. Toplar, ipler, örtüler derken çocukların elleri eşyalarla dolmuştu. Otobüs geldi. Eşyaları bagaja yerleştirdiler. Sonra da otobüse binmeye başladılar. Önder Öğretmen otobüse bindiğinde içerde bir kargaşa olduğunu gördü.

-Ne oluyor çocuklar? diye sordu.

-Herkes cam kenarında oturmak istiyor.

-Bu mümkün olmadığına göre adil bir yerleşim için önerisi olan var mı?

-Var öğretmenim, dedi Cüneyt.

Herkes Cüneyt'e bakıyordu,

-Giderken cam kenarında oturanlar, dönüşte koridor tarafında otursun. Şimdi

koridorda oturanlar da dönüŖte cam kenarına otursun. Böylece herkes cam kenarında oturmuş olur.

Bu teklif tüm çocukların hoşuna gitti. Önce kimin cam kenarına oturacağına karar vererek otobüse yerleştiler.

Emirgan'a geldiklerinde etrafı seyre daldılar. Burası anlatılanlardan daha da güzeldi. Laleler resim tablolarını andırıyordu. O kadar çok renk vardı ki insanın gözleri kamaşıyordu. Çocuklar bol bol fotoğraf çektiler. Gezdiler, eğlendiler, oynadılar. Eve dönerken çocukların hepsi yaşadıkları güzelliklerden dolayı çok mutluydular.

Gölbin elinde resim çantası ile okula gelmişti. Bugün resimlerin teslim edilmesi gerekiyordu. Ertesi gün de seğmeler vardı.

Gölbin ve Tarık yaptıkları resimleri Önder Öğretmene teslim etmek için yanına gittiler. Öğretmenleri:

-Resimlerinizi idareye teslim edeceksiniz çocuklar, dedi. Onları idareye gönderdi. Sonra da sınıfa dönerek:

-Yarın yarışmaya gönderilecek resmi seçmek üzere oy kullanacaksınız. Sınıfımızdan iki arkadaşınızın da resmi var. Size önemli bir şey söylemek istiyorum. Resimleri dikkatlice inceleyin gerçekten hangisini beğenirseniz ve yarışmaya katılması gerektiğini düşünürseniz ona oy verin. Resimlere sadece arkadaşınızın resmi olduğu için oy verirsiniz adaletli davranmış olmazsınız, dedi.

Ertesi gün büyük salona resimler asılmıştı. Tam 11 çocuk yarışmaya katılmak için resim yapmıştı. 11 resmi de siyah bir fon üzerine yerleştirerek panolara asmışlardı. Her birine 1'den 11'e kadar numara vermişlerdi. Resimlerin altında kime ait olduğunu belirten bilgiler vardı.

Çocuklar resimleri tek tek incelediler.

Ortada bir masa, masanın üzerinde de bir kutu vardı. Kutunun yanında numaralar yazılı kağıtlar duruyordu. Çocuklar hangi resmi seçti iseler o numarayı kutuya atacaklardı.

Elvin, tüm resimleri dikkatlice incelemişti. 5 numaralı resim gerçekten hem çok hoş duruyor hem de barışı çok farklı bir biçimde anlatıyordu. Renklerin uyumu harikaydı. Resmi 4-E sınıfından Feyza adında bir öğrenci yapmıştı. Bu kızı hiç tanımıyordu. Gülbin'in resmine baktı. Onun resmi yaparken ne kadar heyecanlandığını hatırladı. O resim de güzeldi ama Feyza'nın ki çok daha iyi idi. Sadece arkadaşı olduğu için Gülbin'e oy verirse içi rahat etmeyecekti. Çünkü, adaletli davranmış olmayacaktı. Arkadaşını çok sevse de adil bir seçim olması için oyunu 5 numaralı resme verdi. Tüm oylar verildikten sonra müdür yardımcısı kutuyu alarak salondan ayrıldı. Çocuklar da sınıflarına gittiler.

Haftanın son günü olduğu için çıkışta tören vardı. Tren başlamadan Müdür Bey resim yarışmasına gönderilmek üzere yapılan oylamada 5 numaralı resmin, yani Feyza ÇINAR' a ait olan resmin seğildiğini duyurdu.

Glbin seğilmediğini öğrenince biraz üzüldü. Sonra da Elvin'e:

-Aslında ben de 5 numaralı resmi çok beğendim, dedi.

Elvin de:

-İnşallah yarışmada da birinci olur, diyerek arkadaşına gülümsedi.

İki arkadaş tören bittikten sonra evlerine dönerken iki günlük tatilde neler yapacaklarını konuşuyorlardı.

-Hiç hakkınızın yendiđini dűşündűđünüz
bir durum oldu mu? Ne hissettiniz ?

BANA KALBİNLE BAK

-Iııh.

-Bu son kaşık.

-Iııh.

-İstemiyor musun? Tamam bitiriyoruz.

Annesi gülümseyerek baktı Ege'ye. Yemek yemeyi istemediği zaman kafasını iki yana sallıyor, istemediğini anlatmak için itiraz sesleri çıkarıyordu.

Ege doğduğundan beri arkadaşlarından farklıydı. Yaşlıları gibi konuşamıyor, ellerini ve ayaklarını istediği biçimde kullanamıyordu. Doktorlar gelişimini olumsuz etkileyen bu durumun tedavisi olmadığını ve iyileşmesinin mümkün olmadığını söylemişlerdi. Ege'ye sevgiyle ve sabırla yaklaşmanın gerektiğini belirtmişlerdi. Alacağı eğitimin gelişimine yapacağı önemli katkıyı anlatmışlardı.

Annesi on yıldır Ege'ye sevgiyle ve sabırla

yaklaşıyordu. Eğitimi konusunda da elinden geleni yapıyordu. Destek alabileceği tüm kurumlara başvurmuştu.

Eğitim saatlerinde onunla birlikte kuruma gidiyor, öğretmenlerin söylediği her şeyi özenle yapıyordu. Oğlunun gelişimi için yaptığı işlerden yorulmuyordu. Onu yoran, üzen tek şey çevresindeki insanların davranışlarıydı.

Birlikte bir pastanede oturduklarında çevrelerindeki insanların bazıları sürekli onlara bakıyordu. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Halbuki onun tek istediği insanların daha hoşgörölü ve yardımsever olmalarıydı. İhtiyaç duyduğunda hayatını kolaylaştırsalar ne kadar iyi olurdu.

-Yemek saati bitti. Hava da çok güzel, parka gidelim mi?

Ege ellerini birbirine vurarak bu teklife çok sevindiğini anlatmaya çalışıyordu.

-Teklifimi beğendin sanırım.

Melike Hanım Ege'yi hazırladı. Yürürken dengesini sağlamakta zorlandığı için uzun yola giderken kullandıkları tekerlekli sandalyesine oturttu. Asansörü çağırdı. Apartmandan çıkmak için bir taraftan kapıyı açmaya çalışıyor bir taraftan da sandalyeyi itiyordu. Bu sırada Ayten Hanım apartmana doğru geliyordu. Hemen kapıyı tuttu. Melike Hanım sandalyeyi iterek dışarı çıktı.

-Merhaba, dedi Ayten Hanım.

-Merhaba, teşekkürler, dedi Melike Hanım.

-Ooo, Egeciğim havayı güzel gördün parka mı gidiyorsun?

Ege, Ayten Teyze'sini çok severdi. Çünkü, o her zaman güler yüzüyle yaklaşır, onunla oyunlar oynardı. Gülen gözleriyle Ayten Teyze'sine baktı, mutluluğunu onunla paylaştı.

-İyi eğlenceler, dedi Ayten Hanım.

Parka geldiklerinde annesi:

-Salıncağa binmek ister misin? diye sordu.

Bu Ege'nin en sevdiği şeydi. Melike Hanım oğlunu sandalyeden kaldırdı. Yürümesine yardımcı oldu. Salıncağa doğru ilerlediler. Salıncakta sallanan çocuklar vardı. Kırmızı salıncaktaki kızın annesi:

-Hadi kızım, gel. Yeter artık sallandığın, dedi.

-Lütfen, Ege sırasını bekleyebilir.

-Gerek yok, in kızım sen de.

Bu nazik bir sıra verme şekli değildi. Daha çok Ege'den rahatsız olduklarını anlatma biçimiydi.

Genellikle bunu yapıyorlardı. Çocuklarını hızlıca Ege'den uzaklaştırıyorlardı. Halbuki Ege de sırasını bekleyebilir, sırası geldiğinde diğer çocuklarla birlikte keyif içinde sallanabilirdi.

Melike Hanım, Ege ile birlikte yavaşça

boşalan salıncağa doğru yürüdü. Ege'yi salıncağa oturttu. Hafifçe dokunarak sallamaya başladı. Ege mutluluk sesleri çıkarıyor ellerini birbirine vurmaya çalışarak keyfini anlatıyordu.

Bir süre sallandıktan sonra Ege'nin parkta oynamaktan en çok hoşlandığı yere, kum havuzuna doğru yürüdüler.

Ege kumlarda oturmayı, elleriyle kumları itmeyi, kürekle onları dağıtmayı çok seviyordu. Annesi dikkatlice kumlara oturttu onu. Sonra da sandalyeye astığı çantasından küreğini almaya gitti. Ege'nin yanına döndüğünde elinde bir kürek olduğunu ve karşısında kovası ve tırmığıyla altı yaşlarında bir çocuğun oynadığını gördü.

Ege kürekle kumları rastgele etrafa dağıtıyor, çocuk onları tırmıkla toparlamaya çalışıyordu. Sonra kovayı Ege'nin kumları savurduğu tarafa doğru tutup biraz da aşağı

doğru eğdi. Böylece atılan kumların bir kısmı kovaya doluyordu. Kumlar kovaya doldukça Ege daha bir gayretle küreği tutmaya, kumları atmaya çabalıyordu.

Melike Hanım etrafa baktı. Çocuğun annesi onu görmüyor muydu? Gelip çağırmamış, Ege'den uzaklaştırmamıştı.

-Merhaba,

Ses arkasından geliyordu. Melike Hanım döndü:

-Merhaba, dedi.

-Osman kendine oyun arkadaşı buldu. Sizin oğlunuz mu?

-Evet.

-Keyifli görünüyorlar.

-Evet.

Melike Hanım söyleyecek pek söz bulamıyordu şaşırmıştı. Acaba bu çocuğun annesi Ege'nin durumunu görmemiş miydi?

-Pardon, rahatsız etmedim inşallah.

-Yok, hayır. Genellikle aileler çocuklarının Ege ile oynamasına izin vermez. Hemen uzaklaşırlar. Bu yüzden biraz şaşkınım.

-Neden fırsat vermiyorlar?

-Bilmiyorum. Onlar sadece gözleriyle bakıyorlar sanırım. Osman ve siz kalbinizle baktınız. Benim gibi, Ayten Hanım gibi. Aslında tüm çocuklar kalpleriyle bakıyorlar bence. Aileler de bunu becerebilse.

-Ne güzel bir söz. Kalbiyle bakmak.

-Yani sevgi ile, ön yargısız. Ege'nin bedensel sorunlarla büyümek zorunda olduğunu öğrendiğimde çok üzülmüştüm. Ona nasıl bakacağımı bilemiyordum. Küçücük ellerini tuttum. Bana öyle bir baktı ki sanki sakın beni bırakma der gibi. Seni seviyorum der gibi. "Bana gözlerinle değil, bana kalbinle bak" der gibi. O günden beri de sevgiyle bakıyoruz birbirimize.

-Benim adım Hüsna, Osman'ın annesiyim.

-Ben de Melike, tanıştığımızı memnun oldum. Onlar sohbet ederken çocukların arkadaş grubu büyümüşü. Sarı bukleli saçları olan şirin bir kız, çocukların oyununa katılmışı. Ege halinden çok memnun görünüyordu.

Eve gitme zamanı gelmişti. Annesi Ege'yi sandalyesine oturttu. Hüsna Hanım'la vedalaştılar. Dönüş yolunda Melike Hanım'ın içi kıpır kıpırdı. Kendisini anlayan, destek olan birilerinin varlığı onu çok rahatlatmışı.

Gözümüzle bakmak ve kalbimizle bakmak
arasında nasıl bir fark vardır?

AZI KARAR ÇOĞU ZARAR

-Ali, oğlum artık kapat ş u bilgisayar!

-Tamam, anne.

-Yarın sabah okul var. Erken kalkacaksın.

-Çok az kaldı. Bu oyun bitsin, kapatacağım.

-Bu kaçınıcı oyun!

-Söz veriyorum, bu son.

-Aliciğim azı karar, çoğ u zarar. Bence bu kadar yeter.

Alilerin evinde bu konuşmalar uzayıp gidiyordu. Bilgisayar oyunları, sanal alem muhabbetleri Ali'nin çok fazla vaktini alıyordu. Bu yüzden ödevlerini aksattığı, uykusuz kaldığı günler oluyordu. Annesi ve babası bu durumdan çok rahatsızdı.

Sabah okul saati gelmişti. Annesi, Ali'yi uykudan kaldırmak için uğraşıyordu:

-Ali, hadi oğlum, geç kalacaksın.

-Çok uykum var...

-Servis gelecek, yetişemeyeceksin!

-Bugün okula gitmesem?

-Gerçekten kızmaya başlıyorum artık!

Lütfen, kalkar mısın?

Annesinin ses tonu sertleşince Ali istemeyerek de olsa yataktan kalktı. Elini yüzünü yıkayıp hazırlandı. Tam kahvaltı edecekken servis geldi. Yemeğini yiyemeden apar topar evden çıkmak zorunda kaldı. Son zamanlarda bu durum çok sık yaşıyordu. Kahvaltı etmeden okula gittiğinde acıkıyor, okulda abur cubur yiyordu. Bu gidişle sağlığından da olacaktı.

Okula geldiğinde arkadaşları ile selamlaştı:

-Günaydın.

-Günaydın, Ali. Çıkışta maça geliyor musun?

-Ne maçı?

-Konuşmuştuk ya, küçük sahada futbol oynayacağız.

-Ben onu unuttum. Anneme sormalıyım.

-O zaman haberleşiriz.

-Tamam, görüşürüz.

Ali futbol oynayacakları hakkında konuştuklarını hatırlamıyordu. Zaten pek çok şeyi unuttur olmuştı. Kafası daima karışık. Hep uyumak istiyor, kendisini yorgun hissediyordu.

Okul çıkışında servise doğru yürürken arkadaşlarından biri seslendi:

-Sahada bekliyoruz seni, geç kalma!

Ali "Olur," anlamında başını salladı.

Eve geldiğinde arkadaşları ile küçük sahada futbol oynamak için annesinden izin istedi. Annesi:

-Elbette gidebilirsin, ama önce bir şeyler ye, sabah da kahvaltı etmedin, dedi. Ali yemekten sonra spor ayakkabılarını giyip sırt çantasını da alarak sahaya gitti. Arkadaşları toplanmıştı bile. Takımları belirlediler. Yedek

oyuncular saha kenarına geçti. Hakem düdüğü çaldı ve oyun başladı. Çocuklar topun peşinde oradan oraya koşuyorlardı. Bu sırada Ali iyi bir pas aldı ve arkasından "Gool" sesi geldi.

-Hadi Ali, daha hızlı! dedi arkadaşı, çok yavaşsın. Gerçekten de Ali'nin koşturaya hali yoktu. Hakem yanına geldi:

-Ne oldu sana böyle? Yorgun gibisin. İstersen yedeklerle yer değiştirip biraz dinlenebilirsin.

-İyi fikir, ben biraz dinleneyim.

Saha kenarına geçip arkadaşlarını izledi. Büyük bir coşkuyla oynuyorlardı. Karşılıklı gollerle yükselen çığlıklar ortalığı inletiyordu. Maç bittiğinde çocuklar enerjilerini atmış, bedenleri ve beyinleri rahatlamış şekilde evlerine döndüler.

-Maç nasıl geçti, diye sordu annesi.

-Güzeldi, ama ben pek oynamadım.

-Neden?

-Yorgunum, biraz uyusam iyi olur.

-Tamam, sen bilirsin.

Uyumak için odasına gitti. O sırada gözüne bilgisayarı takıldı. Bilgisayarda oyun oynarken de dinlenebilirdi. Yeni bir oyun açtı. Oyunla birlikte ekranın kenarında çeşitli reklamlar çıkıyordu.

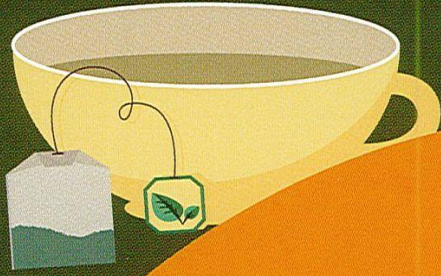
Reklamın biri "Kendinizi yorgun mu hissediyorsunuz?" sloganını kullanıyordu. Bu, bir anda Ali'nin dikkatini çekti. O da kendisini yorgun hissediyordu. Acaba ne anlatıyordu bu site? Yorgunluğun çaresi var mıydı? Merak etti.

Sonra birden aklına babasının sözleri geldi. Bilgisayarı alırken "Oyun oynamak, derslerin için araştırma yapmak ve belki biraz da arkadaşlarıyla sohbet etmek dışında kullanmak yok!" demişti. Bu da bir araştırma sayılır, dedi kendi kendine. Tıklayıverdi

siteyi. Kendisini hep halsiz ve yorgun hissedenenler için bir çaydan bahsediliyordu. Çayı kullananlar fikirlerini paylaşıyordu. Çayı sipariş etmek için bir de form vardı. Ödemeyi kapıda yapabilirsiniz, diyordu.

Bugün yorgunluktan maça oynayamamıştı bile. Ders çalışırken hep uykusu geliyor, dersleri yarım kalıyordu. Ona da iyi gelir miydi acaba bu çay? Bir paketçik istese, denese ne olurdu sanki? Hem eve getirdiklerinde annesine de söylerdi. Şimdi sorsa, izin vermeyebilirdi. Ama yok, bu doğru olmazdı. Ya çayın bir zararı olursa? Zararı olsa niye reklam yapsınlar ki diye düşündü. Aklının bir tarafı olur, diğer tarafı olmaz diyordu. Aslında bu siteye girmesi bile doğru değildi. Annesi bilmediği sitelere girmemesi gerektiğini söylerdi her zaman. Merak işte, dayanamamıştı. Sonunda "Bir kerecik denesem bir şey olmaz." diyerek

**“Kendinizi yorgun mu
hissediyorsunuz?”**

formu doldurdu ve gönderdi. Ne garip, kimse bu sitede yaş falan da sormuyordu. Tam siteden çıkmıştı ki annesi odaya girdi.

-Hani uyuyacaktın sen?

-Biraz bilgisayara baktım da şimdi uyuyacağım.

-Derslerin ne olacak?

-Akşam yaparım.

Ali yastığa kafasını koyar koymaz uyudu. Annesi onu akşam yemeğine zor kaldırdı. Babası bugün neler yaptığını sordu. Futbol maçını anlattı, okulu anlattı ama verdiği çay siparişinden hiç bahsetmedi.

Derslerini yapmak için odasına gitti. Masanın başına geçti. Daha birkaç satır okumadan uykusu geldi. Halbuki bugün öğlen uyumuştı. Dinlenmiş olması gerekirdi. Neyse, şu çay gelsin artık hiç yorulmayacağım, diye düşündü.

Ertesi gün okuldan geldiğinde annesini

biraz üzgün gördü. Her zaman onu kapıda karşılayıp neşeyle sohbet eden kişi gitmiş, yerine sessiz, sıkıntılı biri gelmişti. Bugün ödevlerini tamamlamadan okula gittiği için öğretmenini mi aramıştı acaba? Yavaşça sordu annesine:

-Ne oldu anneciğim, neyin var?

-Şimdi konuşmak istemiyorum.

Annesi hiç böyle yapmazdı. Onu çok üzen bir şey olmuş olmalıydı.

Akşam babası geldiğinde annesi Ali'yi çağırdı. Masanın üzerine bir paket koydu:

-Bu nedir Ali? diye sordu babası.

-Bilmem, dedi Ali.

-Peki, bilmediğin bir şeyi niye sipariş ediyorsun?

Ali o anda anlamıştı. Bu yorgunluk çayı olmalıydı.

-Şey, son zamanlarda çok yorgundum. İnternette de böyle bir şey görünce iyi

gelir diye düşündüm. Maçlarda yorulmam, derslerimi daha iyi çalışırım.

-Bunu bize niçin söylemedin?

-İzin vermezsiniz diye.

-Sence neden kendini yorgun hissediyorsun?

-Bilmem.

-Bilgisayar oyunları oynamak için uykusuz kaldığın, aceleden yemeklerini yiyemediğin için olabilir mi?

-Belki de...

-Bu çayın sana iyi geleceğini nereden çıkardın?

-Sitesindeki reklamında yazıyordu.

-Annen bu çay hakkında bir araştırma yapmış. İçinde bulunan maddeler yüzünden bir sürü kişi sağlığını kaybetmiş. Zararları saymakla bitmez.

Ali duyduklarına şaşırmıştı. Ne büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Bu hatayı nasıl

telafl edeceğini, anne ve babasından nasıl özür dileyeceğini bilmiyordu. Demek annesi bu yüzden bu kadar üzölmüştü. Babası:

-Bilgisayarı ne zaman ve ne kadar kullanacağını öğrenmen gerekiyor. Üstelik girilmesi uygun olmayan siteler için de bir tedbir alacağız. O zamana kadar bilgisayar açılmayacak, dedi.

Ali'nin verecek cevabı yoktu. Anne ve babası çok haklıydı. Zaten onlar bir tedbir almasa bile bir daha asla ona uygun olmayan sitelere girmeyecekti.

İki hafta sonra, annesi elinde bir kalem kâğıt ile Ali'nin odasına girdi.

-Şimdi seninle bir program yapalım. Derslerine, oyuna, uykuya ve bilgisayara ayıracağını zamanı belirleyelim. Ali iki haftadır bilgisayarını açmıyordu. Kendisini hiç yorgun hissetmiyordu. Vaktinde uyuyor, yemeklerini rahat rahat yiyor ve dışarıda oyun oynayarak

vakit geçiriyordu. Bilgisayarını da özlemişti ama annesinin dediğı gibi “Azı karar, çoğı zarar”dı.

Bilgisayar kullanırken nelere dikkat ediyorsunuz?